

Sindenburg: Det forekommer mig, at hvad der blev yttret af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), nemlig at Thinget lige over for dette Forslag befinder sig i en meget vanskelig Stilling, er rigtig; det er siensynligt, at der i nærværende Sag foreligger et stort Princip, som det kunde være ønskeligt at faae drøftet paa en fyldestgjørende Maade, forinden man tager sin Beslutning. Principet om, hvorledes Staten bør stille sig lige over for Selvhjælp, Principet om, hvorledes Staten bør stille sig, naar den konkurrerer med den private Velgjørnighed, Principerne for en Mangfoldighed af andre store Spørgsmaal ligge skulte i denne Sag, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har jo fuldkommen Ret i, at der ikke er leevnet Tid til at give disse Grundsætninger nogen indgaaende Behandling. Disse Betragtninger maa søve til, at nærværende lille Lovforslag ikke kommer til sin Afgjørelse nu. Men overfor disse Betragtninger staar paa den anden Side Ønsket om at indbefomme de Egne, hvorom Taleren er, og en naturlig Bestræbelse efter at slaa en Streg over alle Betænklichkeiten, for at det ikke skal se ud, som om vi ikke havde Hjerte for de Medborgere, der ere blevne hjemløse af den ulykkelige Begivenhed. Naar disse to Synsyn afveies imod hinanden, forekommer det mig rigtigt at komme til det Resultat, som ogsaa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i det Bæstentlige kom til, nemlig at vi skulde tage Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Regjeringen. Det er, som det forekommer mig, den tryggeste Vej at gaa, idet man da i Tilfald til Nødværigheden af de Overveielser, der lægges til Grund for Lovforslaget, gjør Noget for de paagældende Egne, uden at man i samme Grad, som man ellers vilde gjøre det, paatager sig Ansvaret for, hvad der ligger i Lovforslaget. Det er dette, som jeg først har ønsket at bemærke. Men dernæst vil jeg sige, at det forekommer mig at være rigtigt, at man, selv om man til Trods for, hvad jeg har ansæet, vil stemme for Forslaget under Nr. 5, der gaar ud paa at forhøje det Tilskud, som Regjeringen har bragt i Forslag, saa dog i alt Fald stemmer imod Forslaget under Nr. 3. Det kan ikke gaa op for mig, at der er nogen som helst Retgrund til at paalægge Maribo Amtsrådskreds denne betydelige Byrde. Retlig maa det siges, at Enhver, der har en fast Eiendom, ogsaa maa sørge for dens Bevaring; den, der har en Eiendom, der er udfat for Udsvaade, maa personlig betale den Assurancepræmie, der er nødvendig for at sikke Eiendommen mod denne Fare, og den Eier, hvis Eiendom er saaledes beliggende, at han kan vente den beskyttelse af Havet, maa være opfordret til at anvende Beskaffninger for at afvænde denne Fare. Men ved Siden heraf gjør ogsaa den Betragtning sig gjældende, at, naar det for den Enkelte maatte vise sig uoverkommeligt at foretage de nødvendige Sit-

terhedsforanstaltninger, er Staten interesseret i, at der ikke gaar Land bort, som tabes for Nationen. Denne sidste Betragtning kan efter min Mening rejsfærdiggjøre, at Staten træder til i et Forhold som dette med et Tilskud, hvis Størrelse det dog altid maa være en Skønssag at bestemme. Skilken Retgrund der imidlertid er til at paalægge Maribo Amtsrådskreds som saadan en betydelig Byrde, er jeg ikke i Stand til at se. Enten maa Cierne selv bære den, eller ogsaa maa man sige, at det er en Understøttelse, som Nationen som saadan giver. Jeg kan ikke se, hvorfor den, der bor i Kjøbenhavn, ikke ligesaa fuldt skal tage Del i Udgifterne, som den, der bor paa Nordkysten af Lolland.

Frederiksen: Skilken Understøttelse man nu i det Hele agter at lade Beboerne derne blive til Del, er saa meget en Sjælsesag og bører saa meget paa et Skjøn, at jeg ikke i dette Dieblif skal dvale derved. Som en yderligere Illustration til, hvad der i dette Dieblif blev fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Sindenburg) om den liden Grund, der var til at lade Amtet træde til i Sammenligning med at lade Staten træde til, skal jeg anføre, at Statens forøgede Bidrag vil, som her foreslaaet, fordelt paa hele Hartkornet, kun blive et Par Mark pr. Tønde Hartkorn, medens det, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil have, at man skal lægge paa Amtet alene, bliver 4 Rd. Alene disse Beløb kunne vise, hvor varsom man maa være. Jeg vil nu ikke fremdrage Spørgsmaalet om, hvorledes disse Beløb, der ville være at udrede, skulle fordeles mellem Brugere og Ciere af Hartkornet. Hvis man forlaster Forslaget under Nr. 5, og det altsaa bliver et stort Bidrag, der paalægges Amtet, vil det ganske vist nødvendigvis en Del yderligere Bestemmelser, som vi her ikke have tænkt paa; anderledes, hvis man vedtager Forslaget under Nr. 5, da det i saa Tilfælde er et forholdsvist lille Beløb, et ikke saa betænkligt stort Beløb, der bliver lagt paa Amtet.

Scavenius: Jeg kan være enig med de ærede Medlemmer, der have ønsket, at det havde været muligt, at dette Lovforslag var fremkommet saa tidligt, at det kunde være blevet underkastet en gennemgaaende Behandling. Imidlertid har det vistnok ligget i Forholdenes Natur, at den høitærede Minister ikke har kunnet skaffe det tidligere frem, end det er stet. Jeg tror derfor, at det Bedste, vi kunne gjøre, er at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, og da vil det altid staa i vor eller i en fremtidig Rigsdags Magt, om det ved senere Undersøgelse skulde vise sig, at de vedkommende Beboere i disse Landsdele virkelig ere for haardt ramte, gennem en Bevilling paa Finantsloven at komme dem til Hjælp og forhøje det Tilskud, som her ved Loven bliver bestemt.